

JAK TO NEVIDÍM JÁ

JEŠTĚ JSEM SE NENARODIL,
ALE UŽ MÁM NÁZOR

ILUSTRACE ALEX HERESOVÁ
M. M. MALINOVÁ

Jak to nevidím já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Mathauser Malinová
Jak to nevidím já – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JAK TO NEVIDÍM JÁ

JEŠTĚ JSEM SE NENARODIL,
ALE UŽ MÁM NÁZOR

ILUSTRACE ALEX HERESOVÁ
M. M. MALINOVÁ

Copyright © Markéta Mathauser Malinová

Ilustrace © Alex Heresová

ISBN tištěné verze 978-80-267-5275-2

ISBN e-knihy 978-80-267-5451-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5468-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-5469-5 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

**PRO SAMÍKA A MATOUŠE,
KTERÉ ČÍST NEBAVÍ,
A PRO FRANTIŠKA,
KTERÉHO MOŽNÁ ČÍST BAVIT ZAČNE.**

SPÍŠ PRO RODIČE

K napsání knihy mě přivedlo mimo jiné postupně narůstající zoufalství během literární výchovy našich dvou starších synů. Já i manžel už od dětství snad ze všeho nejvíc zbožňujeme ponořit se do knihy a nechat se unášet na vlnách příběhu. Děti, synové Samuel a Matouš, jimi byli tím pádem přirozeně obklopeni od prvních převalů. Ale dopadlo to stejně jako s variacemi salátových jídel, která jsem chystala pro sebe snažíc se probudit jejich zeleninové chuťové pohárky k životu. Většina z knih je nechávala netečnými až chladnými a literární pohárky se jim nezaktivovaly. V batolecích letech je ještě bavilo povídat si u krtečka, zarývat prsty do lepoprel, donutit nás osvojit si všechny názvy dinosaurů a stavebních a obráběcích strojů a pak si je s nadšením v knihách ukazovat. Ale jak s nástupem školní docházky nastal čas doporučené literatury a čtenářských listů, bylo to jako nutit hovězí dobytek popojít dolů ze stráně k potoku, když má přímo pod tlamou sudy s vodou. Těmi sudy myslím pískoviště, kaluže, stromy, kočky, později kamarády, youtubery, sporty, fastfoody a podobně. Zkusili jsme jim s hrdostí a pompou představit všechny nejoblíbenější hitovky našeho dětství. Výsledek: nula, což dost bolelo. Neuspěla ani klasika jako Děti z Bullerbynu, Harry Potter či méně textu ve spidermanovských komiksech. Zkrátka žádná osvědčená lákadla. Přišly na řadu různé triky. Třeba seznámit děti s hrdiny nejdříve skrze filmy a pak, děsně nenápadně a s potlačovaným hysterickým nadšením, přejít ke stejnému příběhu v knize. Ani ťuk. Nejinak to dopadlo s večerním předčítáním, které děti vítaly. Doufali jsme, že syny na příběh nalákáme a oni si jej poté sami budou chtít dočíst. Kdepak. Slýchali jsme: Tatí, líbí se mi, ale čti radši ty...

S bledou závisť jsme zachmuřeni naslouchali příběhům jiných, šťastnějších rodičů o tom, jak jejich Zuzanka odevzdala už před termínem čtyři čtenářské listy navíc, zatímco my jsme pár dní před deadlinem pod pohružkou „žádný ven“ nutili děti k přelouskání alespoň dvou třetin Pejska a kočičky, aby věděly, o čem mají list psát. Nakonec poslušně list odevzdaly, i s obrázkem.

Domnělý úspěch ovšem zaváněl nuceností. Jak v nich pro boha vykresat alespoň náznak nadšení?

A potom se objevil Poseroutka a synové, jako mávnutím kouzelného proutku, sami nechávali kamarády venku čekat a mobil ležet ladem. Leželi v do té doby vydaných sedmnácti dílech, dokud nebyly přečtené, a potom znovu a znovu. Každý díl několikrát. Ach, jaké blaho! Ten vytoužený pohled na dětskou hlavičku až po nos zanořenou za pevným hřbetem! Nemohli jsme se nabažit a jen tiše procházeli okolo. Hlavně, aby je něco nevyrušilo a my si slastný čas užívali co nejdéle.

Všechno ale jednou končí. Musely i naše měsíce blaženosti a nastala fáze stresujícího pátrání: co dál?? Hlavně klid. Soustředme se. Co jiného je baví? Minecraft. Hurá! Existuje Deník Minecraftáka! Honem, to musíme pořídit! V cukru letu se dětská knihovna obohatila o první dva díly.

Kromě nějakých ohnutých stránek zůstaly bez většího povšimnutí. Co tu máme dál? Úžasný deník – Tom Gates: Super hustý výmluvy! Kdepak. Další zoufalý pokus: Liz Pichon – Velkej frajer. Zásah nejen mimo terč, ale spíš na opačnou světovou stranu. Na doporučení chápající knihovnice jsme zkusili Nate je prostě třída od Lincolna Peirce. Ani to neotevřeli. Aspoň jsme měli vyřešené dárky na pár narozeninových oslav jiných dětí. Po soumraku svítla naděje – Kinney napsal ještě i jinou knížku! Dobrodružství báječných kamarádů. Co byste si tipli? Jo, přesně tak. Zero. Jak je to možné? Co je na těch sedmnácti knížkách tak úžasného, že mi to očarovalo oba syny? Obávala jsem se, že je snad mezi řádky schováno nějaké silné manipulativní poselství, které prostě děti infikuje jako sekta. Děsila jsem se podívat, o čem přesně knihy jsou, a jen se u známých ujistila, že nejde o nějaké sprostárny nebo nebezpečné návody. Nakonec jsem v rozčilení hraničícím s amokem zuřivě uchopila první díl Poseroutky, který mi přišel pod ruku, a začala ho číst. Potom druhý. A ještě třetí. To mi stačilo, abych došla k překvapivému zjištění:

Bavilo mě to.

Ne, vážně, jestli jste četli, musíte souhlasit. Je vtipný a drtivě aktuální. Na jednu jsem se vžila do jejich kůže, do kůže současných desetiletých kluků. Zprava i zleva na ně 24/7 útočí vjemy ze všech stran. Žádné smysly nejsou ušetřeny. Slyší i vidí všechno daleko dřív, než se o tom naše generace vůbec dočetla. Snažit se je uchránit před příliš brzkým „vyspěním“? Jak je přimět,

aby četli literaturu kvalitní, klasickou, která jim „něco dá“? Moje matka mi prostě vždy položila na noční stolek hromadu omšelých hřbetů s vysvětlením: „Tady máš další.“ Jelikož v televizi existovalo pouze nedělní Studio kamarád a týden má dlouhých sedm odpolední, děcka ze čtvrti nemohla pokaždé ven a všechny naše gramodesky jsem znala z paměti, vzala jsem zavděk hřbety víceméně s nadšením. Matka neřešila, jestli je jí zvolená literatura vhodná pro rozvoj mé věkové kategorie, takže jsem měla za sebou už v deseti Meyrinkova Golema, Dostojevského Zločin a trest, Johnovo Memento, Klímova Soudce z milosti nebo Bukowského Všechny řítě světa i ta má. Bylo to zajímavé čtení, už tehdy. Stále mi tam ale trochu něco chybělo, aniž bych to vědomě tušila. Něco, co nesmělo přes náš práh, jak mi došlo až později. Stránky s příběhy, do kterých se moje pučící osobnost na prahu puberty doslova vpila.

Dívčí romány. Narazila jsem na ně při návštěvě sestřenic ve Valašském Meziříčí. Chybějící článek okamžitě věděl, kam zapadnout. Holky, které řeší stejné věci jako já. Nerozhodná Silvie neví, jestli ji už láká zájem kluků, nebo se radši půjde koupat s kamarádkami. Rozjitřená Vladka váhá, zda se může kamarádit se Zuzankou z 2. C, aniž by se Alena z její lavice naštvála.

Často jsem něco nevěděla, ale nebylo kdy a koho se ptát. Matka i otec se vraceli z práce pozdě, starší sestra z klubů ještě později. Mezi vrstevníky jsme na tom byli všichni podobně. Kupodivu ani v temných ulicích židovského ghetta nebo rozpáleného Petrohradu jsem tolik potřebné odpovědi nenašla. Podobně se možná cítí moji kluci, když jim předčítám Hobita: „Jo, je to pěkný, mami. Víš, ten youtuber včera ukazoval, že když někdo spí a dáš mu žlutou do pusy, tak se děsně lekne a...“ Nemají kde a jak nabízené příběhy v knihách využít, prožít. Nejsou pro ně aktuální.

A proč u nás doma nebyly dívčí romány? Přece protože je „zbytečné“ je číst, nemají „žádnou hodnotu“, je to „brak“, je to „ztráta času“! Stejně jako koukat na youtubery, hrát onlinovky, chatovat na whatsappu... Jenže pro děti ne. Zajímá je, co se s tím žlutkem stane (vylétne až do pupíku, koho by to zajímalo), protože je podobné věci napadají a samy je zkouší. Chtějí také hodit flip s fľaškou koly, jako to viděly dělat někoho ve videu. Cítí neaktualnost i nereálnost příběhů v dětských knihách v mnohem ranějším věku, než bychom čekali. Vyhodnocují, zda je příběh uvěřitelný. Něco takového by mě v deseti skutečně nenapadlo. Často jim vadí moralizování nebo poučování,

kteřé s sebou pohádky nesou. Jsou daleko svobodnější a otevřenější světu, než byla například má generace.

Všichni bychom rádi naše děti ochránili, na tom se zřejmě shodneme. Přejeme si, aby byly co nejdéle dětmi, ale zároveň byly připraveny na svět. Co jim pomůže, co je posune? Jaký vybrat rodinný film, aby byl vhodný pro dvou, devíti a jedenáctileté dítě, aby tam nebylo moc střílení, tláskání sladkostmi, sprostých slov a všichni u toho vydrželi aspoň půl hodinky? Našli bychom v námi tolik oblíbených dětských knihách odpovědi na dotazy typu: K čemu je mi vůbec ta škola, když si všechno vygooglím? Nebo: Jak to, že ten právník vyhrál, když říkáš, že nemá pravdu? Zajímají je peníze, ale pochopili, že svatbou s princeznou to nevyřeší, spíš naopak. Objevují se dotazy: Mami, tenhle youtuber si vydělá miliony každý měsíc. Kolik vydělává táta? Tolik určitě ne, že jo? Chci být youtuber, abych si taky vydělal tolik peněz. Nebo bolestivé (pro nás, mámy) dotazy týkající se přátelství: Tati, Honza s Boříkem se spolu domluvili na odpoledne už podruhé beze mne, i když jsme my tři nejlepší kamarádi. Jak to?

Děti zajímá tady a teď, realita, co znají a je jim blízké nebo co ve svém světě nějak využijí. Nevím, jak u vás, ale v naší rodině vlastně na nic jiného než na realitu čas nemáme. Dennodenně vysvětluji jen ji, nikoliv coby kdyby, za devatero horami a podobně. Proto jsem se rozhodla psát právě o ní. Chci vyprávět pravdivý příběh včetně autentických reakcí všech zúčastněných.

Svět přece není černobílý. Nejsou jen zlí nebo hodní, zlo často nebývá potrestáno, nevítež ti „správně“. Lesy nejsou čisté a plné krotkých zvířátek a kamarádi se neomlouvají za své zrady. Děti se s touto realitou střetávají čím dál dříve.

A co teprve venku... Večerka na každém rohu, otevřená od nevidím do nevidím, kam oko dopadne nastražené pestrobarevné pochutiny za deset korun. Kámoši ze školy, ze sportu, z ulice, všichni s hlavou plnou nápadů, telefonují, nebo rovnou zvoní u dveří. Děti mají kromě své vlastní fantazie, svých nápadů a plánů navíc bohatou nabídku externích lákadel. Pravděpodobně postrádají kapacitu a ani je neláká čtenářský výlet do nereálných fantazií někoho jiného. Jak má v tomto světě obstát Pipi, Eda Kemlink, Tom Sawyer...? Zdá se mi, že preferují vlastní prožitky. Večer, když je konečně klid a přítmí, si děti příběhy rády poslechnou, pro uklidnění, pro usnutí.

To ano. S rozbřeskem se ale lákadla probouzí a draci a princezny jsou opět v defenzívě.

A co udělal Kinney jinak? Vypráví život současného kluka jeho vlastníma očima, stylem tady a teď. Nepříliš mnoho textu vydatně podpořil jednoduchými vtipnými obrázky, čímž úspěšně nalákal i mladší čtenáře. Děti s Gregem jeho realitu sdílí, a rády, protože je tolik podobná té jejich. Také má rodiče a učitele, kteří po něm stále něco chtějí, bratry, kteří ho štvou, kamarády, kteří ho zrazují, také si chce vydělat hodně peněz. Kinney píše jen, jak to je, ne jak by to mělo, mohlo, nebo naopak nemělo být, jak většinou čteme v pohádkách.

Když jsem se zeptala nejstaršího syna, co se mu na Poseroutkovi nejvíc líbí, řekl mi: „Prostě jen začne vyprávět další den.“ Začínám tedy také vyprávěním jednoho dalšího dne v jednom bříšku. Ovšem na rozdíl od Grega, Manyho a ostatních fiktivních postav z Poseroutky já dostojím pravidlu, jež provázelo veškerou mou novinářskou a literární tvorbu. Pravidlo zní: jen pravdu nebo to, v co hluboce věřím. Vše, o čem se dočtete v této knize, pochází buďto z osobní zkušenosti, nebo z životní filozofie.

Doufám, že se bude kniha líbit nejen mým synům, ale i dalším dětem, které nebaví číst a dají ještě literatuře šanci.

**OSOBY, MÍSTA A UDÁLOSTI
V TÉTO KNIZE ROZHODNĚ NÁHODNĚ NEJSOU.**

DOSTÁVÁM SE KE SLOVU

Nevím, kde bydlíš ty, ale tady u mě je mooc příjemně. Všechno měkké, od podlahy ke stropu, což se v mé situaci dost hodí. Moje máma se mnou totiž každou chvilku hází zprava doleva. Bych se pěkně potlouk, být jinde. Nárazy pomáhá zbrždovat i teplá voda, která je všude kolem a já si v ní na pohodu plavu. Sice ještě nemám uši, ale tělem mi zvuky vibrují. Jeden je pravidelný, dunivý, s krátkými pauzami a druhý spíš syčák, trochu v pozadí, ale zase neustálý. Už jsem si na ně zvykl a nakonec mě celkem dobře uspávají. Zatím netuším, co je způsobuje, ale určitě na to brzy přijdu.

Tušíš, o čem tu vykládám? Skoro? Vůbec? Mluvím o děloze. Víš, co je děloha, že jo? Donedávna ještě prázdná kapsa u mojí mámy v břiše, hned pod žaludkem. Říkám donedávna, protože teď už jsem v ní já. Bydlím tu. Nejde o žádný palác, všehovšudy jeden pokoj, ale zase **V. I. P.** Mám ho jen pro sebe a k tomu **ALL INCLUSIVE**. Abys chápal, nemusím se vůbec starat o jídlo. Ještě si ani neuvědomím, že mám hlad, a už mi rovnou do břicha putuje hadičkou mňamka jako v nějakém nonstop bufetu.

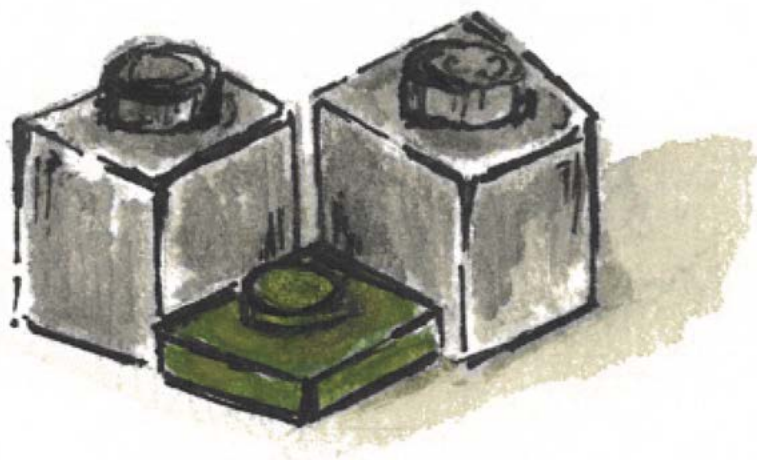
Neboj, hadička mě nebolí. Propojuje mě a mámu jako potrubí, kterým mi máma do pupíku posílá dobroty. A kdo že jsem já? Aha, ještě jsem se nepředstavil, promiň. František, těší mě. Rukou si nepotřesem, ale i tak tě moc rád poznávám.

Ty jsi určitě dítě a přesně to jsem i já, i když se mi říká různě. Máma si o mně totiž pořád někde čte. Co se dozví, dozvím se i já. Pošle mi to sem dolů jako poštou. Podle máminých knih jsem zárodek nebo embryo, za pár týdnů budu snad plod nebo co... Jenom dítě mi tam neříkají. Jako proč? Sice ještě nemluvím – stejně není s kým, nevidím – na co bych jako koukal?, kolem mě je totální tma, neslyším, to už jsem říkal, taky nedýchám – trochu děsivé, a ani nečůrá, ale jsem dítě. Osobnost. Jako ty. Mimochodem, čurat už brzy začnu, rovnou sem, pod sebe. Že fuj? Čurat si do pokojíku? A kam asi jinam? Záchody tu nevedou. Taky sis čůral do svého pokojíku, když jsi byl u mámy v děloze. A potom to i pil! Všechny děti v děloze tohle dělají, jak si

máma právě přečetla, tak se nemusíš šklebit. A jak to, že tohle všechno vím, i když jsem pidi a tak vůbec?

Na co myslí máma, na to myslím i já. Například zrovna teď si představuje, že časem budu pít svoje čůráanky. A co? Zůstávám v klidu. Jde o tisíce roků odzkoušený systém a dal ho každý. Právě se celý třesu, i s pokojem, protože se máma směje. Představila si nepříjemnou sousedku od nás z domu, jak pije své čůráanky. Sousedka si často stěžuje, že bráchové dupou, a máma neví, co s tím, a stresuje ji to. Cítím, že mámě představa sousedky pijící své čůráanky pomáhá od stresu, tím pádem pomáhá od stresu i mně. Sousedko, jen do toho, dobrou chuť!

Jsem zatím velký jenom asi jako... Lego kostička! Jo, to je ono. Jako úplně ta nejmenší jednička, představuje si teď máma. Lego znáš? Doufám, že jo. Abys jako získal správnou představu. No a i když jsem fakt prcek, umím už ovládnout situaci. Nemyslím jen, co chci dělat já. Třeba jestli si zdřímnu nebo se proplavu, ale taky co udělá máma. Kecá, říkáš si. Nekecám. A víš, co? I ty sám jsi možná o věcech rozhodoval, když jsi byl ještě v břiše. Nepamatuješ se? Zajímá tě, jak si dokážu já, lego jednička, zařídit, co chci?

KDY A JAK JSEM SE PŘIDAL DO PARTY ANEB VYRÁBĚNÍ LÁSKY

Nejdřív bych ti rád objasnil jednu věc, podle mě celkem důležitou: od kdy existuji. Máma si o mém vývinu pořád někde čte. Co mi narostlo minulý týden a co roste právě teď. Z toho by se dalo usoudit, že se o mně ví a počítá se se mnou. Jenomže jsem zjistil, že dospělí začínají počítat lidský věk až ode dne P – to je den, kdy se rozhodnu vylézt ven z mámy, takže od porodu. Správně, o tom, kdy nastane porod, rozhoduju já a jenom já. Tedy pokud mě nebudou chtít „vyříznout“. Jo, to se někdy dělá, fakt. Hrůza! Máma si o „císařském řezu“ – tak se tomu správně říká –, čte celkem často. Někdy se věci zkomplikují, nebo se mámy bojí родit, nebo jsou v břiše dvojčata, nebo kdoví co ještě, a k přirozenému porodu zkrátka nedojte. Místo něj doktoři rozříznou břicho a mimino vyndají. Ale co dál? Dá rozum, že břicho se musí zase zašít. Ale kde je mezitím mimino? Leží někde samo ve tmě... Uaaaaa! Prosím, prosím, ať se mi tohle nestane! Cítím naštěstí docela přesvědčivě, že máma žádný řez nechce. Úplně se ošívá, jen když o slovo „sekce“ zavadí v knize očima. Můžu tím pádem zůstat v klidu. Aspoň doufám.

Vidíš, co všechno musím řešit už teď, a přitom, aspoň podle příruček, nejsem ani pořádné mimino, brácha, skutečné dítě. Což by znamenalo, že teď jsem jako co? Nic? Plod? To mi nepřijde vůbec cool. Jsem František a chci, aby se se mnou počítalo od chvíle, kdy jsem se „přidal do party“. A to bylo takhle:

Mou partu tvoří kromě mámy Markéty a táty Dominika ještě dva bráchové. Samíkovi je sedm, Matouškovi pět a kočce Šmolce čtyři. Vybral jsem si je. Všechny. Celou rodinu. Přesně tak. Vybral. Moc mi nerozumíš? Jestli chceš, povím ti víc.

Teď jsem František, ale předtím jsem býval někým jiným. Dokonce i něčím jiným. **JSEM NĚCO JAKO ENERGIE**, která existuje už hoooodně dloooouho.

Energie je nezničitelná, takže ani když jednou umřu, nezmizím, jenom se převtělím do někoho nebo něčeho jiného. A jak tohle vím? Mám už leccos za sebou, tak proto.

Nepamatuji si úplně všechno, co bylo, jinak by mi asi prasknul mozek. Jen zásadní momenty. První je... Vydrž, soustředím se... Že mi to moc trvá? Tak hele, už je to fakt doba, bych chtěl slyšet tebe, na co by sis vzpomněl nejstaršího... Už jsem blízko... Co že říkáš? Jestli jsem zažil třeba dinosaury? Jasně, sežral mě triceratops. Nekecám. Byl jsem totiž kapradina. Nijak mě nebolelo, když mě žral, jestli tě to zajímá. Připadal jsem si užitečný. Kam se narodit si volím sám, jak jsem už říkal, a uznávám, ne vždycky byl můj výběr kam se narodit nejlepší. Kapradinu jsem si vybral asi proto, že... Je zelená! Jasně, zelená je moje nejoblíbenější barva. Jaká je tvoje? Kapradina taky roste v houfu, nebo jak se to říká. Jako že neroste jenom jedna. Přišlo mi lepší se takhle ze začátku radši narodit mezi pár kámošů. A dál? Zkusil jsem něco většího. Být stromem byla paráda! Zíral jsem celé roky do kraje, jenom se vlnil ve větru a vypadal pořád dobře. Nikam jsem se nemusel trmácet, řešit jídlo a podobně. Když mi bylo sto dvanáct, udělali ze mě nábytek do hospody – celkem vydařený život, řekl bych. Stání na místě jsem si užil dost a dost,

a tak jsem trochu ulítnul. Nebo spíš „uskáknul“? Rozhodl jsem se zkusit luční kobylku. Zelenou, jak jinak. Řekl jsem si taky, že žije jen čtyři týdny, kdyby mě skákání zmáhalo. Nakonec šlo o dost kratší pobyt – převálcoval mě traktor hned první týden po narození. Ale zaskákal jsem si jako už nikdy potom.

Fauna mě zaujala víc než flora. Chtěl jsem zas patřit do velké rodiny a moc se nenadřít – jsem maličko lenoch, se ti přiznám... Proto jsem zkusil surikaty smečku. Velká sranda! Hlavně se mi líbilo mít hodně sourozenců. Sice jsem se s nimi musel o mámu a tátu dělit, ale zase bylo s kým se prát a honit. A v mezičase? Vyspávání a válení se na sluníčku... Povinnosti? Skoro žádné. Jednou za den stát na stráži a hlídat horizont, aby si některého z bráchů nebo sester neodnesl třeba šakal, ale i na stráži se dá hodit šlofik... No co, jsem jen surikata. Ptáš se, jestli...? Jo, možná si některého příbuzného šakal odnesl. Je to dokonce silně pravděpodobné. Hele, klídek, taková šakalí máma musí jíst stejně jako ty nebo já.

Za surikatího života jsem občas v okolí zaznamenal mně dosud neznámého tvora – člověka. Potuloval se okolo našich nor a číhal s puškou. Naštěstí ne na nás. Spíš na šakaly nebo něco většího, co na nás mělo záslusk. Říkal jsem

si: hodí se nám, prima, asi kámoš! Proto mě zřejmě napadlo: co v příštím životě zkusit lidi? Bohužel jsem nevybral nejlepší období. Brzy se na celém světě rozpoutala válka a já v ní strávil svoje nejlepší roky. Všechno bylo dooost na houby. Fakt nikomu nepřeji. Naštěstí můj mozek většinu podrobností vytěsnil a v hlavě mi zůstala jediná vzpomínka: jak nesu, už jako děda, svojí vnučce Markétce snídani do postele. I vůni si ještě vybavím! Hmmm... To-pinka se slaninou a melta! Zaťukám na dveře její ložnice a spustím říkanku:

*Ptáčekové už dávno vstali,
motlitbičky odzpívali,
a ty ještě spíš, ty se nestydíš?*

Když jsem pak umřel, měl jsem zvláštní pocit, že se s Markétkou neloučíme navždycky. Asi mám u lidí ještě zůstat, říkal jsem si. Nebo že bych ještě zkusil sekvoj? Průměr šest metrů, výška kolem sto metrů, kde najdeš lepší výhled? Nakonec jsem sekvoj vynechal, je totiž na dlouho. Prý někdy žije až tři tisíce let! Kdyby mě výhled omrzl, byla by otrava čekat na další příležitost znovuzrození dobu delší, než existuje samo lidstvo. Rozhod jsem se radši zabrousit do vody, kterou jsem ještě nezkoušel. Jako mládě keporkaka jsem měl mámu jen pro sebe. Žádné dělení s osmi sestrami a čtyřmi bratry jako za surikatího života. Luxus výhradní pozornosti se mi ovšem po pár letech omrzl a nekonečné toulky oceánem jen s mámou taky. Keporkaci se totiž mezi sebou nekámoší jako třeba delfíni. Co dál? Že bych dal lidstvu zase šanci?

Pluji si vesmírem a rozhlížím se po slibných člověčích rodinkách. Říkám si: Copak máme k dispozici? Táhle – jedna ségra. Hmmm, nó, nevím, ještě omrknu další možnosti. Natěšení rodiče bez dětí? Asi by bylo fajn nechat se rozmazlovat, ale zase maličko nuda. Hrát si pořád sám nebo s mámou, kterou to moc nebaví... To mě neláká. Ještě si dobře vzpomínám na keporkačí osamocené toulky. A co tady? Paní, která si přeje anonymní umělé oplodnění – to mi nezní lákavě ani jednoduše. Hmmm. Radši bych – jo! Vidím něco zajímavého – dva bráchové. Jakási neviditelná síla mě k nim přitáhne a já – nemůžu jinak! Hopláááá! Vrhám se do nachystané situace a – hele! Táhle se řítí tátova nejrychlejší spermie. U mámy v děloze se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak to nevidím já.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.